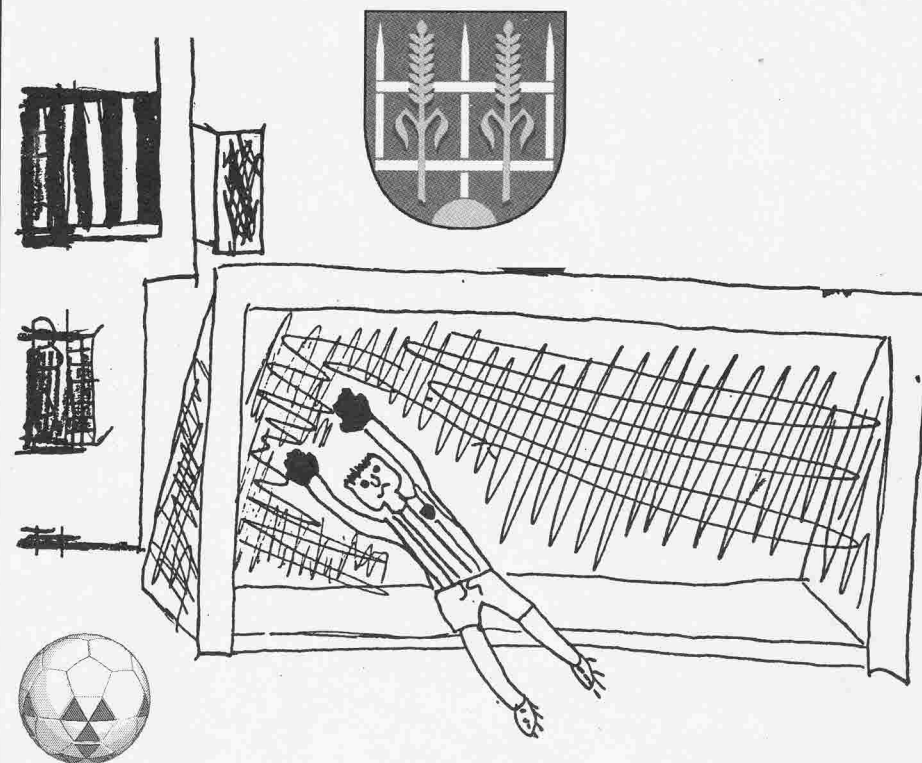

TJ SOKOL FRANCOVA LHOTA

MÁ

50

LET

2005

Z historie tělovýchovy ve Francově Lhotě

Na úvod. Tato brožurka byla vytvořena proto, aby připomněla těm, o kterých se v ní píše, jejich zásluhy, úspěchy či prohry a ostatním, aby věděli, jak v naší obci začínal organizovaný sport a hlavně fotbal.

Co je fotbal? Použijeme zde slova neznámého autora, která tento sport zajímavě popisují. „Fotbal je fenoménem dnešní doby a neodolatelně přitahuje stovky milionů obyvatel celé planety. Je totiž věrnou kopií životních osudů každého z nás. I v nich k sobě mají neskutečně blízko okamžiky nesmírného štěstí i chvíle nejčernějších tragédií. Také v životě tušíme kdesi vysoko nad námi jakýsi vrcholek hory. Rádi bychom na něj vystoupili, ale v cestě nám leží obrovitý balvan. Život stejně jako fotbal jsou o radosti a smutku, o touze a zklamání, o štěstí i smůle. Právě proto k nám tato hra tak promlouvá. Vždycky stojí za to sestoupit na úpatí a znovu se pustit do naplňování našich snů.“

Co založení Tělovýchovné jednoty Sokol Francova Lhota předcházelo

Rozmach sportu zasáhl v období před druhou světovou válkou i naši obec.

Nejvíce se šířil fotbal. Ten nacházel mezi valašskými ogary velmi živnou půdu. S nadšením využívali každé volné chvílky, třeba na pasínku při pasení krav. Tam, kde byl jen kousek rovnějšího místa, tam byly hned vyznačeny branky dvěma klacky, kameny, či složenými kabáty. Balón byl obyčejně hadrák, jehož základem byl vycpaný a zašitý starý otcův klobouk. A už se sváděly tvrdé boje. Byly to hry plné nadšení, ale i hádek o uznání gólu, zvláště když se v zápalu hry posunula nepevná „tyč“ branky. Hráli mezi sebou ogaři ze sousedství, hornané s dolňany nebo dědina s pasekami. Hrávalo se na Trčkových a Bartoníkových loukách, u Hamlazů mezi stodolami, na Lidčanských a Střelenských loukách nebo před Pavlíkovou hospodou.

A nejen to, často se kluci vydali za fotbalem, aby viděli skutečný zápas i jinde.

V třicátých letech bylo v okolí několik registrovaných sportovních klubů (SK), které už hrávaly přátelské i mistrovské zápasy a turnaje. Byly to například Valašské Klobouky, Valašská Polanka, Johanová (dnešní Janová) a několik klubů na Vsetíně.

A tak v mladých Lhocanech rostla touha hrát skutečnou kopanou.

Se skutečným pořádným míčem a na opravdovém hřišti.

Ale jak začít, kde vzít pozemek na hřiště a kde peníze na nákup výstroje? Byla těžká doba, po období krize se jen pomalu zvyšovala zaměstnanost. Možnosti výdělků byly malé. Zhoršovala se i mezinárodní situace a hrozila válka. V této nepříznivé době však byl fotbal jednou z mála možností, kde se mohli mladí scházet a ve zdravém zápolení trávit volné chvíle. A co víc, o kopanou projevili zájem i dospělí občané a tak se poznenáhlu začala u nás kopaná organizovat. Mezi prvními, kdo se organizační práce ujali, byli Josef Klesnil - obchodník, jeho zeť Josef Smolan - také aktivní hráč, dále František Solanský, vedoucí Baťovy prodejny v obci a Josef Brlica - rolník.

V roce 1940 vznikl sportovní klub SK Francova Lhota

Tento byl pak registrován u Slezské župy fottbalové. Hlavním problémem bylo hřiště. Shora uvedení občané jednali o získání pozemku na hřiště i s obecní radou a tehdejším starostou obce Josefem Hrbáčkem. V úvahu tehdy připadaly jen obecní pozemky, ze kterých by potřebnou výměru pro tento účel dala obec k dispozici a to buď zdarma, nebo za nějaké nízké nájemné. Na koupi pozemku nebylo pomyšlení. Začínající SK byl bez jakýchkoliv finančních prostředků. Kus obecního pozemku bylo na dolním konci obce na „Obecnici“, ale to na hřiště nestačilo. Zasahovaly do něj pozemky jiných majitelů - Vránovy z čp.136, Kořenkovy z čp.3 a Brlicovy z čp.125. Bylo štěstí, že Brlicovi chlapani byli nadšení hráči a tak působili na rodiče i na sousedy do té doby, až všichni souhlasili s tím, aby hřiště bylo skutečně v těchto místech. Naštěstí nešlo o kvalitní pozemky, spíše o mokřinaté louky. Kdyby zde bylo pole, jistě by se tohoto povolení nedosáhlo. Těch mokřin tam bylo dost, ale terén byl poměrně rovný a tak na jeho úpravu na jednoduché hřiště stačila jen vlastní píle členů klubu. Branky si hráči vyrobili a postavili také sami. Hřiště se nalajnovalo a mohlo se začít hrát. Šatny nebyly žádné, hráči se převlékali u Lišků na čp.128. Odtud přes silnici a potok přebíhali na hřiště.

*Fotbalové mužstvo Francovy Lhoty, pravděpodobně první sestava po skončení války
Zleva: Trčka František, Gargulák Miloslav, Smolan Josef, Bartoník Alois, Smolan Karel, Molek Josef, Vojtášek Josef, Zimek Josef, Klesnil Ladislav, Trochta Jan, Grygařík (učitel)*

V první jedenáctce hráli:

František Trčka, Josef Smolan, Ladislav Klesnil, Ladislav Slovák, Alois Bartoník, Jan Trochta, Karel Jančár, Alois Matuš, Miloslav Gargulák, Josef Zimek (Horníků), Josef Kocourek, Josef Molek a Karel Smolan. Patřili zde i cizí. Bártík z Janové, Rudolf Daňa z Horní Lidče, Cáhlik z Poteče, Janáč z Lužné a Grygařík - učitel na obecné škole.

Poslední hráči posílili SK Francova Lhota o něco později, když někteří místní hráči museli odejít na práci do Německa.

Zpočátku se nehrálo v soutěži. Zápas byly vyjednávány jednotlivě. Pokud se vyhrávalo bylo dobře, ale byly i chvíle, kdy se soupeři museli brát nejkratší cestou přes kopec na nádraží do Horní Lidče.

Na hřišti začalo přibývat i diváků. Chodila i místní honorace. Bylo dokonce zvykem, že zápas nezačal, dokud se na utkání nedostavil pan farář, tehdy Štěpán Nevrlý a pan řidič Jan Tkadlec. Bývaly to slavné chvíle. Někdy tam zahrála i Blinkova dechová hudba. A také se čepovalo pivo! I když jenom čtyřstupňové válečné.

Ale všichni nebyli fotbaloví fanové! Stala se i takováto příhoda. Byla tuhá zima 1941-1942. Jeden občan z dolní části obce neměl čím topit a zdálo se mu, že branky na hřišti jsou zbytečné a tak je jednoduše podřezal a v kamnech spálil. Bylo mu sice teplo, ale málem tím zavinil konec sportovní činnosti ve Francově Lhotě.

Válečné události se odrážely i v životě obce a následně i ve sportovní činnosti.

Mnohé bylo omezeno nebo zakázáno. Začalo tzv. nucené posílání mladých lidí na práci do Německa. Toto postihlo také řadu sportovců místního SK. Na práci do „Rajchu“ byli např. posláni hráči Miloslav Gargulák (tehdejší brankář), Karel Jančár, Alois Matuš a Josef Molek. Jedenáctka byla doplňována novými, mladšími hráči, které totální nasazení zatím nepostihlo. Proto hráli i dorostenci.

V roce 1942 bylo vybudováno nové hřiště.

Tentokrát to bylo na pozemku hostinského Karla Reise. Hřiště bylo v místech, kde dnes stojí rodinné domy Josefa Laže, Ladislava Juříčky a Jaroslava Změlíka a dále na místě dnešního nákupního střediska. Hřiště bylo zbudováno jednoduše. Pozemek byl nejprve rozoran koňskými potahy, zoraná ornice pak byla odvezena většinou k potoku, kde musel být zvýšen terén.

Na tehdejší dobu to bylo hřiště velmi pěkné, ale prašné, takže někdy před důležitým zápasem jej v sobotu večer stříkali místní hasiči. Měli tehdy stříkačku ještě na ruční pohon. Příští den pak bylo hřiště jako mlat. Opak byl za deštivého počasí, kdy bylo hřiště plné bláta. Toto hřiště však nemělo dlouhého trvání. Manžel nájemkyně Reisova hostince Jan Mikulín si z různých důvodů dělal na tyto pozemky nárok a na jaře 1944 dojel na hřiště s párem koní a i se zbývajícími pozemky hřiště rozoral a osázel bramborami. A tak před koncem války se kopaná opět přestěhovala na staré hřiště na „Obecnici“. Činnost klubu však začala upadat. Dále ubývalo hráčů, protože muse-li jít do Německa, někteří odcházeli dělat do dolů a na jiná místa za práci.

V roce 1942 bylo ustanoveno dorostenecké družstvo, ze kterého pak byli nahrazováni ti, co muse-li jít na práce. Sport trpěl všeobecně zostřením opatření ve shromažďování a vším, co válečné časy přinášely. Po celou dobu války vedli SK Francova Lhota Josef Klesnil, František Solanský, Josef Brlica, Karel Kocourek a později i Stanislav Juráček.

